

I de sager, hvor det særligt er spørgsmålet, om der er risiko for påvirkning af andre end mulige medgeringsmænd, vil der skulle lægges særlig vægt på sandsynligheden for, at den varetægtsfængslede vil anvende trusler eller overtalelse til at påvirke sådanne personer. Formodningen om, at sådanne midler vil blive taget i brug, kan f.eks. bygge på, at sigtede tidligere har forsøgt at true vidner, eller på den omstændighed, at vidnet står i et særligt afhængighedsforhold til sigtede i sagen. I vurderingen må endvidere indgå muligheden for, at den varetægtsfængslede kan etablere kontakt til det pågældende vidne. Tilknytning til et kriminelt miljø kan i den forbindelse være et forhold, der kan øge sandsynligheden for, at en sådan kontakt vil være en mulighed.

For så vidt angår sager, hvor der ikke er særlig grund til at tro, at den eller de varetægtsfængslede vil anvende trusler eller overtalelse til at påvirke ikke-sigtede personer, vil der kun sjældent blive tale om isolation. I ganske særlige tilfælde vil isolation dog kunne komme på tale også i sådanne sager. Dette vil således kunne være tilfældet, hvor sigtelsen vedrører meget grov kriminalitet, og hvor der er særlig grund til at tro, at den varetægtsfængslede - uden at påvirkningen har karakter af trusler eller overtalelse - vil forsøge at formå andre, der må antages villige hertil, til at afgive urigtige forklaringer eller fjerne spor eller koster.

Såfremt politiet ikke kan godtgøre, at varetægtsfængslingen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at hindre arrestanten i at vanskeliggøre forfølgningen i sagen, er der ikke grundlag for isolation. Den foreslåede formulering skal derfor bidrage til, at politiet i sine anmodninger om isolation - og domstolene hvis en anmodning tages til følge - konkret begrundede nødvendigheden ikke kun af varetægtsfængslingen, men også af, at denne finder sted i isolation.

Særligt for så vidt angår politiets anmodninger om isolation, forudsættes det således, at disse indeholder en konkretisering af de forhold, der efter politiets opfattelse bevirker, at varetægtsfængslingen ikke er tilstrækkelig til at hindre arrestanten i at vanskeliggøre forfølgningen i sagen. Politiet må således fremkomme med en særskilt anmodning om og begrundelse for anbringelse i isolation.

Der henvises til betænkningen s. 65-68.

2.6.2.3. Proportionalitetskrav mv.

Strafferetsplejeudvalget foreslår en tydeliggørelse af det gældende proportionalitetskrav, hvorefter isolation ikke må iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger, eller såfremt indgrebet står i misfor-

hold til sagens betydning og den retsfølge som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig.

Udvalget foreslår at gennemføre denne tydeliggørelse, dels ved at placere bestemmelsen om proportionalitet umiddelbart i tilknytning til bestemmelsen om de grundlæggende materielle betingelser for isolation, dels ved at ændre affattelsen af bestemmelsen med kravet om proportionalitet, således at de forhold, der kan tale mod anvendelse af isolation, eksemplificeres. Herved henledes opmærksomheden i særlig grad på, om disse forhold er til stede i den konkrete sag.

Endelig finder udvalget, at der ved afgørelse om varetægtsfængsling i isolation bør stilles særlige krav til efterforskningen. Udvalget foreslår således en bestemmelse, hvorefter isolation kun må iværksættes eller fortsættes, hvis efterforskningen fremmes med den særlige hurtighed, som er påkrævet ved varetægtsfængsling i isolation, herunder ved benyttelse af mulighederne for bevissikring efter retsplejelovens § 747 om anteciperet bevisførelse.

Der henvises til betænkningen s. 69-70.

2.6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan af de af Strafferetsplejeudvalget anførte grunde tiltræde udvalgets forslag om, at de gældende mistanke- og kriminalitetskrav opretholdes uændret. Den påsigtede lovovertredelses grovhed bør efter Justitsministeriets opfattelse imidlertid have betydning for, hvor længe den sigtede kan være anbragt i isolation, jf. nedenfor pkt. 2.7.

For så vidt angår kravet til indikationen for indgrebet kan Justitsministeriet af de af Strafferetsplejeudvalget anførte grunde tiltræde, at der i forhold til de gældende regler sker en præcisering af, at der skal være bestemte - nærmere angivne - grunde til at antage, at varetægtsfængslingen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at hindre sigtede i at vanskeliggøre forfølgningen i sagen. Justitsministeriet er endvidere enig i, at politiets anmodninger bør indeholde en konkretisering af de forhold, der efter politiets opfattelse bevirker, at sigtede også efter varetægtsfængslingen kan og vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen.

Endelig er Justitsministeriet enig i, at det særlige proportionalitetskrav, der skal være opfyldt ved varetægtsfængsling i isolation, bør tydeliggøres som foreslået af Strafferetsplejeudvalget.

Under høringen over betænkningen har bl.a. Advokatrådet givet udtryk for, at der ikke bør kunne ske isolationsfængsling af personer under 18 år, eller at der i hvert fald bør fastsættes en ufravigelig overgrænse på 2 uger for isolation af disse personer.